

архимандрит Јован (Кононис)
РАЈ, А ЗАПРАВО ПАКАО

Живот би могао да буде рај, али ми смо прогнали Творца раја, ми смо протерали Бога. И где је тај човек који може створити рај без Бога? Да ли је могуће да рај може постојати без Њега, који је Творац свега? Адам и Ева су слушали Божије кораке, посматрали су Бога и радовали Му се. Они су живели са Њим, чинили су јединство, то је било тако предивно, да је претворило њихов живот у истински рај.

А када смо ми избацили Бога из свог живота, све се претворило у па-

ти на себе и добићемо лажно осећање, по коме ће нам се чинити да је она још увек жива. После ће доћи нека страшна брига. Зашто је она толико страшна, шта то треба да представља? Фактички, та брига заиста није велика. Она просто производи снажан утисак, али суштински она је ништа. Она је лаж и обмана, али је се не можемо ослободити. На крају нас погађа ужасно разочарање и велика туга.

Схватато – имамо све, али нешто недостаје. Недостаје нам Онај, Који

Ако брату учиниш добро, обрешћеш мир савести. Ако се одрекнеш своје воље, отераћеш непријатеље и задобићеш мир душе.

Ако брату опрашташ увреду и волиш непријатеље, добићеш опрштај грехова и Господ ће ти дати да познаш љубав Духа Светог.

Када се будеш сасвим смирио, наћи ћеш савршени мир у Богу.

свјетли Силуан Аџонски

као. Човек жели да се служи технологијом да би себи донео ужитак, али постаје пуки потрошач, који једино може да изрази: „Дај ми то, и ово друго, дај ми оно треће, хоћу све да нагомилам, да се наједем, да купим огромна кола и кућу“. Грамзивост. Душа се њоме не може заситити. Душа се не испуњава тим материјалним стварима, а ми јадни људи, говоримо својој души: „*Душо, почивај, једи, њиј, весели се*“ (Лк. 12, 19.).

Али шта може испунити наше душе? Душа се не храни материјалним и ми немамо шта да јој дамо. Душа није сита ни од стадиона, ни од плеса, ни од моде, ни од козметике, ни од плитких веза, ни од забава, ни од путовања. Ако тиме покушамо да је заситимо, душа ће само заборави-

ти све то што имамо украсио дубинским значењем.

Не треба из свега извући лажни закључак, не треба одбацити живот. Чак и један парадајз може да нас учини срећним ако умемо да га једемо с Божијом благодати. Ма шта да радимо уз Бога, то је разлог за срећу. Од једног парадајза можемо заплакати од среће. Ето, све то само од једног парадајза, а ми имамо све!

Све најукусније ђаконије на свету могу имати укус пакла. Ужитак се претвара у отров, јер та храна почиње да нас изједа. То је зато што све чинимо без молитве, без љубави, с роптањем, негодовањем, псовањем и сукобљавањем. Хранимо се, а слаби-мо, одмарамо се, а од таквог одмора се умарамо.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАВОСЛАВНИ

ПРАЗНИЦИ

СВЕТИ ПРВОРОВНИ АПОСТОЛИ ПЕТАР И ПАВЛЕ

Мт. 16, 13 - 19; зч. 67; 2Кор. 11, 21 - 12, 9; зч. 193.

**Свети Јован Златоусти
БЕСЕДА О СВЕТОМ АПОСТОЛУ ПАВЛУ**

Када они што носе царска знамења уз звукове труба и пратњи мноштва војника улазе у град, тада се обично окупи сав народ да би чуо ове звукове и видео високо уздигнуто знамење, као и онога који га одважно носи. Будући да Павле данас улази, али не у град, него у васељену, саберимо се и сви ми. Он не носи знамење земаљског цара, него крст небеског Христа, а њему не претходе људи него ангели, како у част оног што се уздиже [Крста], тако и ради сигурности оног [апостола Павла] који носи [знамење].

Ти, дакле, увиђаш да сви хришћани носе знамење и да сваки од њих носи име Христово испред народа и царева, а Павле и испред пакла и испред мучења. Он то, међутим, није рекао, јер не бисте сви ви могли то да поднесете. Увиђаш ли какву врлину може да задобије наша природа? Видиш ли да ништа није почаствованије од човека, иако он остаје смртан? И заиста, шта је то веће од њега, на шта би могао да ми укажеш? Шта је њему

једнако? Којим ангелима и архангелима није једнак онај, који је изговорио ову изреку? Ако је он, будући у смртном и пропадљивом телу, све давао за Христа, ма шта да је имао, па чак и оно што није имао – ако је давао и садашње, и будуће, и висину, и дубину, и сваку другу твар, шта онда, да је по природи био бес-телесан, не би рекао, и шта не би учинио?

Ако пак упиташ како је нама могуће да подражавамо такве људе, саслушај шта каже он: *Угледајте се на мене, као и ја на Христа* (1.Кор. 11;1). Он је подражавао Христа, а ти не можеш да подражаваш себи сличног слугу? Он је подражавао Господа, а ти не можеш себи сличног служитеља? Како ћеш се оправдати? Како је, рећи ћеш ти, он подражавао Христа? То можеш да видиш из самог почетка и његовог ступања [у хришћанску цркву]. Он је из свештене воде [крштења] изашао са таквим пламеном, да није очекивао учитеља. Он није очекивао Петра, није отишао код Јакова нити код било кога другог него се, покре-

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

нут усрдношћу, толико распламсао својим проповедањем да се против њега подигла жестока битка. Док је још био Јудејац, чинио је више од свог звања, свезивао је хришћане и одводио их у тамницу, изводио их пред народ.

Изводили су га на суд, час Јудејци а час Атињани, а судије су постајале његови ученици, противници су му постајали послушни. Као што се ватра још више распламсава када доспе међу различита вештаства, и као што се још више разгорева од запаљивог вештаства, тако је и Павлов језик, ма

истомишљеници, чинили су непријатељи, не дозвољавајући му да остане у једном месту, него су својим замкама и прогонима свугде доводили лекара, како би сви могли да саслушају његову беседу. И опет су га везивали, и још више су га подстицали. Прогонили су ученике, и посредством тога слали учитеља онима који га нису имали. Спроводили су га на више судове, и на тај начин користили већем граду. Због тога су Јудејци огорчено говорили о апостолима: *Шта ћемо чинити овим људима* (Дела ап.4; 16)? Уколико их више спре-

Посланик Исуса Христџа, какав треба да је! Гле, Он је посланик Богочовека. Каквим му ваља бити? Лако је бити посланик човека, ма ког човека; посланик људи, ма којих људи. Али бити посланик Богочовека, то је и страшно и величанствено: страшно по одговорности, величанствено по предмету посланства. Свети апостол осећа да је он мали, сићушан за то апостолство. Стога и изјављује да је он апостол „по вољи Божјој“. Не по вољи својој, људској. Да је до ње, Павле би и даље дисао „претњом и смрћу“ на Христа и хришћане. Да је до ума људског, — шта је ум Павлов да схвати безграничне мисли Божје и намере, које су безбројне у Богочовеку! А ту је све по уму Божјем, не по уму човечјем. И по срцу Божјем, а не Павловом, јер шта је сићушно срце Павлово да би у целости осетило богочовекову мисију, и силу, и савршенства!

прејодобни Јустин Нови Ђелијски

коме да се обраћао, све њих привлачио к себи. Они који су устајали против њега, будући заробљени његовим речима, ускоро су постајали храна том духовном пламену, а посредством њих проповед је опет нарастала и прелазила на друге. Због тога је и говорио: *Ја сам у оковима, али се реч Божија не да свезајти* (2.Тим.2;9). Њега су прогонили, али су ти прогони за своју последицу имали изаслање учитеља.

Оно, што би учинили другови и

чавамо, утолико се више умножавају. Предали су Павла тамничару да би брижно мотрио на њега, а Павле је још брижније свезао њега.

На свему томе заблагодаримо свемудром Богу и узвеличајмо Павла кроз којега се све то извршило. Молићемо се да се И ми удостојимо истих таквих добара, благодаћу и човекољубљем Господа нашег Исуса Христа, кроз Којега и са Којим нека је слава Оцу са Светим Духом, сада и увек и у векове векова. Амин.

архимандрит Рафаил (Карелин) ОПАСНОСТИ У ДУХОВНОМ ЖИВОТУ

Хришћанин, посебно на почетку свог оцерквовљења И невољно идентификује Цркву са њеним свештенослужитељима. Зато лош пример свештеника, његови недостојни поступци па чак и гласине о његовим пороцима могу постати узрок неповерења и разочараности не само у односу на конкретну личност, већ и на саму Цркву. Свештенослужитељ увек мора да се чува да не саблазни речју посебно опасан за интелигенцију — жеља да се одмах стекну сви духовни дарови. Гордост, самоувереност, убеђеност у снагу свог разума, елитизам као изабраност, могу да уместо хришћанске мистике, засноване на смирењу и послушности, породе лажни, извитоперени мистицизам. Зато је у духовном животу неопходно руковођење; ако наставника нема, онда се макар треба саветовати са старијима и искуснијима. Човек

Типична грешка која води до цепидлачења, депресије, погрешних процена, јесте „русоизам“ у религији — идеја да овде на земљи, пре Последњег Суда и осуде, можемо да постигнемо савршена достигнућа, и ми и други људи, у својим људским односима.

Као последица тога, од себе очекујемо савршенство светости и охрабримо се када у најсветлијим тренуцима, у својим срцима откријемо нечистоту, таштину, лицемерје; нервира нас када се покаже да су људи које смо сматрали безгрешним, кукавице, злобни, лажљиви; очајни смо када у Божјој Цркви видимо шизме, расправе, љубоморе, завист — незауздану олују људских страсти.

Па ипак „треба то да буде“ (Мк. 13,7); читав свет је заражен грехом; огромна провалија иде кроз њега од врха до дна — изопачење распадања и смрти — и нико и ништа не може да буде лишен тога. Ако је у најсавршенијој од свих заједница, међу Христовим ученицима, могао да буде један Јуда, зашто се чудити Ваведенском (расколу) у Руској цркви? Свака парохија има свог мањег „Јуду“, али има и свог благог Јована који „носи дух“, а и оданог и активног Петра.

свештеник Александар (Јељчанинов)

или поступком своју паству. Он учи не само помоћу проповеди, већ и примером свог живота: ако је лош пример, никаква проповед неће помоћи. Други узрок хлађења је осећање своје усамљености и непотребности у Цркви, када свештеника не интересује духовни живот његових парохијана, када су они удаљени један од другог и парохија не представља Духовну породицу. Постоји још један узрок треба да отпочне свој духовни живот од покајања и очишћења од грехова. Човек који мисли да ће без тога добити дар љубави Божије — о којој многи говоре, али је мало ко има — налик је на човека који покушава да изгради свој дом почевши од крова. У духовном животу су апсолутно неопходни постепеност и поступност, ту су опасна лична нагађања и "изуми", који изгледају као неко духовно озарење.